

Sygn. akt IV U 535/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 7 czerwca 2018 r. Nr (...)

w sprawie K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od wcześniejszej daty

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 535/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 czerwca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., działając na podstawie art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.) odmówił K. M. prawa do wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 13 sierpnia 2014r. do 30 kwietnia 2017r. wskazując, że renta z tytułu niezdolności do pracy podlega wypłacie miesiąca, w którym wystąpiono z wnioskiem o świadczenie, tj. od dnia 1 maja 2017r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony K. M., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od daty wcześniejszej, tj. 13 sierpnia 2014r. W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczony podniósł, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 21 czerwca 2017r. ustaliła, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy do 30 czerwca 2018r., przy czym jako datę powstania tej niezdolności wskazano 13 sierpnia 2014r. W jego ocenie prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przysługuje mu od daty wskazanej przez komisję lekarską ZUS (odwołanie k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i przepisy zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

K. M. w dniu 11 grudnia 2013 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1 tom IV akt organu rentowego). W chwili składania wniosku ubezpieczony nie miał ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 19 marca 2014r. nie został uznany za niezdolnego do pracy. Wobec powyższego, organ rentowy decyzją z dnia 21 marca 2014r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że nie jest on niezdolny do pracy. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że w ostatnim 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, tj. 11.12.2003r. do 10.12.2013r. ubezpieczony udokumentował okres składowy i nieskładkowy w wymiarze 4 lata, 2 miesiące, 21 dni, zamiast wymaganych 5 lat (decyzja k.35 tom IV akt rentowych).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji z 21 marca 2014r. Sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach pod sygnaturą akt IV U 523/14. Wyrokiem z 8 września 2015r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie ubezpieczonego powołując się na ustalenia opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii, hematologii, endokrynologii, diabetologii, reumatologii z których wynikało, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (odpis wyroku SO w Siedlcach k.99 tom IV akt rentowych). Apelacja ubezpieczonego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 3 lutego 2016r. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, iż przyczyną oddalenia apelacji był brak niezdolności do pracy ubezpieczonego potwierdzony opiniami w/w biegłych (odpis wyroku SA w Lublinie wraz z uzasadnieniem k.101, 103-107 tom IV akt rentowych).

W dniu 30 maja 2017r. K. M. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z kolejnym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1-5v tom V akt rentowych).

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 21 czerwca 2017r. ustalił, że K. M. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy do dnia 30 czerwca 2018r., a jako datę powstania tej niezdolności do pracy wskazano 13 sierpnia 2014r. (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k.23 tom V akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, decyzją z 14 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał K. M. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 maja 2017r., tj. miesiąca, w którym wystąpiono z wnioskiem o świadczenie (decyzja z 14 lipca 2017r. k.39-40 tom V akt rentowych).

W dniu 1 czerwca 2018r. (data prezentaty) K. M. powołując się na w/w orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 21 czerwca 2017r., wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z wnioskiem o wypłatę zaległej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od 13 sierpnia 2014r. do 30 kwietnia 2017r.

Rozpoznając wniosek z dnia 1 czerwca 2018r., organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, którą odmówił K. M. prawa do wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 13 sierpnia 2014r. do 30 kwietnia 2017r. wskazując, że rentę z tytułu niezdolności do pracy wypłaca się poczynając od dnia 1 maja 2017r., tj. od miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o świadczenie (decyzja z 7 czerwca 2018r. k.15 VI tom akt rentowych).

Powyższy stan faktyczny w całości został ustalony na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego w całości obdarzonej przez Sąd wiarygodnością.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. M. okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017r. poz. 1383 z późn. zm.) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z tego wynika zasada, że świadczenie wypłaca się od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, uzależniając początkową datę wypłaty

świadczenia od daty złożenia o nie wniosku. Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Odnosząc powyższe uregulowania do przedstawionych wcześniej ustaleń, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że decyzja organu rentowego z 7 czerwca 2018r. odmawiająca ubezpieczonemu prawa do wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 13 sierpnia 2014r. do 30 kwietnia 2017r. jest prawidłowa (zaskarżona decyzja k.15 VI tom akt rentowych). W tym miejscu należy przypomnieć, że czym innym jest prawo do świadczenia jako takie, a czym innym prawo żądania jego wypłaty. Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustala się na dzień spełnienia warunków powstania prawa do tego świadczenia, jednakże dopiero złożenie wniosku o świadczenie z ubezpieczenia społecznego powoduje obowiązek jego wypłaty. Na rozprawie w dniu 14 marca 2019r. ubezpieczony sam przyznał, że mając na uwadze orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 19 marca 2014r. ustalające, iż nie jest on niezdolny do pracy, w dniu 30 maja 2017r. wystąpił z kolejnym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (zeznania ubezpieczonego k.15v akt sprawy, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 19 marca 2014r. k.33 IV tom akt rentowych). Nie ulega zatem wątpliwości, iż wniosek ubezpieczonego o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 30 maja 2017r. stanowi nowy wniosek o świadczenie (wniosek z 30 maja 2017r. k.1-5v tom V akt rentowych). W ocenie Sądu, organ rentowy prawidłowo dokonał wypłaty ubezpieczonemu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 maja 2017r., tj. miesiąca, w którym wystąpił on z wnioskiem o świadczenie.

Z uwagi na to, że przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie toczyła się sprawa z odwołania ubezpieczonego od decyzji z 21 marca 2014r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i odwołanie to zostało prawomocnie oddalone (odpis wyroku SA w Lublinie wraz z uzasadnieniem k.101, 103-107 tom IV akt rentowych) powagą rzeczy osądzonej objęta jest okoliczność, że w dacie wydania decyzji z 21 marca 2014r. ubezpieczony nie był niezdolny do pracy (na datę wydania decyzji z 21 marca 2014r. Sąd Okręgowy w sprawie IV U 523/14, a następnie również Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie III AUa 1092/15 badał spełnienie przez ubezpieczonego przesłanek do renty z tytułu niezdolności do pracy). W ocenie Sądu Okręgowego, wydanie przez lekarza orzecznika ZUS w innym postępowaniu orzeczenia ustalającego, że ubezpieczony w poprzednim okresie, tj. od 13 sierpnia 2014r. do 30 czerwca 2018r. pozostawał całkowicie niezdolny do pracy nie upoważnia organu rentowego do potraktowania pierwotnego wniosku z 11 grudnia 2019, jako daty od której należy liczyć prawo ubezpieczonego do renty (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 21 czerwca 2017r. k.23 tom V akt rentowych). Brak jest bowiem podstaw do podważenia merytorycznej wartości poprzedniego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 15 stycznia 2014r. (k.17 IV tom akt rentowych), orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 19 marca 2014r. (k.33 IV tom akt rentowych), jak również ustaleń biegłych sądowych przedstawionych w opiniach sporządzonych na zlecenie Sądu w postępowaniu toczącym się w sprawie o sygn. akt IV U 523/14 przed Sądem Okręgowym w Siedlcach.

Na marginesie podkreślić należy, iż ubezpieczony w treści odwołania (k.1-2 akt sprawy) nie wnosił o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 3 lutego 2016r. Nie mniej jednak zauważyć należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z 22 kwietnia 1975r. w sprawie o sygn. akt III PZP 4/75 uzyskanie – po uprawomocnieniu się wyroku – świadectwa lekarza specjalisty, które to świadectwo przedstawia wyniki badań strony procesowej i zawiera ocenę stanu zdrowia badanego odmienną od wyrażonej przez biegłych lekarzy w poprzednio zakończonym postępowaniu sądowym, nie stanowi późniejszego wykrycia takiego środka dowodowego jaki ma na uwadze przepis 403 § 2 kpc. W sprawach o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jak już wyżej nadmieniono, stan zdrowia ocenia się na datę wydania decyzji. Wynika to z właściwości postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Cechą tej procedury jest kontrolna rola sądu, która musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej. Organ rentowy dokonując rozstrzygnięcia odnosi się do aktualnego stanu prawnego oraz bierze pod uwagę znany stan faktyczny i dowody. W ramach uprawnień rozpoznawczych na orzeczenie sądu nie mają wpływu okoliczności powstałe po wydaniu zaskarżonej decyzji (postanowienie SN z 7 czerwca 2018r. II UZ 13/18).

W przedstawionych okolicznościach stwierdzić należało, że nie zachodzą przesłanki do zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego.